

Trenger vi egentlig Psykologforeningen?

TEKST

Jarle E. Refnin

PUBLISERT 4. desember 2007

Kan vi ikke bare legge ned hele greia? Det koster jo bare en masse penger – får bare trukket fra en brøkdel av det på skatten. Det eneste jeg kan si jeg har fått igjen, er en liten pin med Psykologforeningens merke på. Hva holder de på med egentlig, Psykologforeningen? Hva driver de med?

«Vi snakker ikke om fiender der ute, men om at andre folk har sine tanker og ideer som vil påvirke din hverdag som psykolog»

I de fleste fagforeninger ser man i dag at medlemstallene går ned. Individet regner seg frem til at det er tjent med å stå utenfor. Å være medlem av en fagforening koster flere tusen kroner i året. En direkte kostnad – og ingen tilsynelatende direkte gevinst. Folk er historieløse. Dessverre må psykologer klassifiseres som folk. Ikke fordi medlemstallene går ned, men fordi psykologer også glemmer at man er en del av et vi. Vilklårene for dagens psykologer er gode, langt fra gode nok, men betydelig bedre enn de var for 75 år siden – for ikke å si 7,5 år siden. For 7,5 år siden hadde ikke psykologer adgang til å fatte vedtak. Da var heller ikke psykologer behandlingsansvarlige eller likestilt med legene. Helt ufattelig og langt fra hverdagen til mange psykologer i dag – men dette er for mange glemt eller har aldri vært synlig.

Dersom en opplevd urimelighet slår mot deg i arbeidssituasjonen din, da kontakter du Psykologforeningen og spør. Hva har *dere* gjort med det? Psykologforeningen er ikke *dere*. Det er *deg*. Det er *vi*. Spørsmålet er ikke hva har dere fått til angående for eksempel henvisningsretten. Det er: Hva har vi fått til når det gjelder henvisningsretten? Her kan vi heldigvis si at psykologer ikke er som folk flest, for psykologer forstår betydningen av språket. Språk skaper folk. Språk skaper samhørighet. Semantikk er ikke noe ytre skall, men definerer oss til oss. Vi snakker ikke om fiender der ute, men om at andre folk har sine tanker og ideer som vil påvirke din hverdag som psykolog.

At de fleste psykologer for det meste kun jobber dagtid, har 37,5 timers arbeidsuke, etc., bør vi ikke ta som selvfølgeligheter og tro at alle er enige i over tid. Vi må vite at andre rolleinnehavere har andre ideer om hva som er bra for samfunnet, enn det vi psykologer

tenker i forhold til hva som er bra for psykologer. Folk flest er ikke brydd med psykologer, de er ikke på lag med psykologer. Snarere tvert om, de blir brydd i lag med psykologer. Det har nok de fleste psykologer en historie om. Men poenget er at det vi psykologer selv er opptatt av, og som vi mener er viktig, ikke nødvendigvis er særlig viktig i andres øyne. Det er i denne sammenheng vi definitivt må si nei til det innledende spørsmålet om vi kan legge ned hele Psykologforeningen.

Vi må stå sammen og opplyse omverdenen om hva vi trenger, hva vi ønsker. Historien kan fortelle oss at slik kan ønsker realiseres. Hva er prisen for et formidlet ønske? 4000 kroner... 10 000 kroner? I grunnen vanskelig å tallfeste. Hvor mye er det verdt da, at psykologer er representert med sine synspunkter? Vi har ansatte i Psykologforeningen som kalles sekretariatet, som skal ivareta våre ønsker og interesser. De spiller våre behov og omforente målsettinger inn i de kretser som synes relevante. Hvor mange innspill vil vi ha, hvor mange innspill behøves?

Så, trenger vi egentlig en Psykologforening? JA. I hvert fall om det betyr noe for deg hvordan din arbeidsdag ser ut. I dag er 15 % av psykologene ikke medlemmer. Vil det si at de 15 % generelt gir blaffen i hvordan psykologers arbeidsmarked, lønnsnivå og muligheter er i samfunnet? Nei, jeg tror ikke det – men tilgi dem, for de vet ikke hva de ikke gjør.

Vi av oss som er medlemmer: La oss opplyse våre kollegaer om at det er minst like viktig å være fagforent i dag som den gang foreningen ble opprettet for 75 år siden. Vervepremien kan ikke måles i kopper med logo, en gratis bok eller et billigere abonnement. Den kan måles i trivsel på din arbeidsplass. For, som man har sagt til alle tider: alt forandrer seg. Om ikke psykologene vil bestemme over fremtiden – gjør noen andre det for oss.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 44, nummer 12, 2007, side

TEKST

Jarle E. Refnin